

РЕШЕНИЕ

№ 5025

гр. София, 24.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 25.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **10151** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2-4 от ДОПК (ДАНЪЧНО-ОСИГУРИТЕЛЕН ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС).

Образувано е по жалба на М. М. С. с ЕГН[ЕИК], адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], срещу решение №ПИ-368/11.10.2022г. на директора на ТД на НАП С., с което жалбата на С. против Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С220022-022-0064632/26.09.2022 г., издадено на основание чл.200 и чл.202 от ДОПК във връзка с чл.195, ал.1-3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) от Л. В. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. е оставена без уважение, като неоснователна.

В жалбата се съдържат доводи за необоснованост, противоречие с материалноправните разпоредби и допуснати съществени процесуални нарушения. По време на проведеното по делото публично заседание и в писмена защита инвокира доводи, че публичния изпълнител следва да приложи разпоредбите на ДОПК, а именно чл. 171 и 173 от ДОПК, като отпише по давност всички задължения по образуваното изпълнително дело.

Ответната по жалбата страна Директор на ТД на НАП [населено място] се представлява в открито съдебно заседание от надлежно упълномощен процесуален представител, юрисконсулт Й.. Същата оспорва жалбата. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи

проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Срещу М. М. С. е било образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. по описа на ТД на НАП С., за събиране на установени и изискуеми публични вземания, представляващи задължения за заплащане на разноски и държавна такса, за които са издадени изпълнителни листове от 08.07.2019 г. по адм. дело №5045/2016 г. по описа на АССГ, I отделение, 18 състав и изпълнителен лист от 30.03.2018 г. по адм. дело №305/2016 г. по описа на АС-Стара Загора .

Във връзка с образуваното изпълнително дело[ЕИК]/2016 г. е било издадено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК с изх. № С160022-048-0094050/09.12.2016 г., в което е посочено, че задълженията на лицето са в размер на 379, 73 лв., в това число главница и лихва към дата 09.12.2016 г., за неплатени задължения подробно посочени в съобщението.

С Разпореждане за присъединяване с изх.№ С220022-105-0133420/20.04.2022 г. издадено от З. З. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., към изпълнителното производство било допуснато присъединяване на публични вземания в общ размер на 450, 26 лв., подробно обективизирано в разпореждането.

С Разпореждане за присъединяване с изх.№ С200022-105-0224529/29.06.2020 г. издадено от З. З. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., към изпълнителното производство било допуснато присъединяване на публични вземания в общ размер на 368, 51 лв. , подробно обективизирано в разпореждането.

На 20.09.2022 г. в ТП на НАП С. е получено искане от страна на жалбоподателя за прекратяване на изпълнително дело с вх. №С220022-000-0440046/20.09.2022 г. по описа на ИС „Събиране“, по изложени мотиви за изтекла погасителна давност. По искането се е произнесъл публичен изпълнител при ТД на НАП С. с Разпореждане с изх. №С220022-137-0008700/21.09.2022 г. като е приел, че съгласно разпоредбата на чл.171, ал.1 от ДОПК давностния срок за погасяване на гореописаните публични задължения не е изтекъл и е отказал прекратяване на изпълнителното дело.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С220022-022-0064632/26.09.2022г. на основание чл.200 от ДОПК и чл.202, ал.2 във връзка с чл.195, ал.1-3 от ДОПК публичният изпълнител при ТД на НАП С., като е приел, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения в общ размер на 902, 52 лв., от които главница 651 лв. и лихва в размер на 251, 52 лв. по изпълнително дело №160148065/2016 г., наложил обезпечителна мярка-запор върху вземане от трето задължено лице Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ по изпълнителен лист от съда, съгласно влязло в сила решение по адм. дело № 537/2020 г. от 21.04.2022 г., за сумата от 293, 56 лв. Постановлението е връчено на 27.09.2022 г. по електронен път. На основание чл.202, ал.2 от ДОПК е изпратено запорно съобщение до Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“. Във връзка с изпратеното запорно съобщение, в ТД на НАП С.-дирекция „Събиране“ е постъпил отговор от ГДИН, с който се връща запорното съобщение спрямо М. М. С., тъй като последния е освободен от затвора на дата 10.06.2019г.

На 26.09.2022 г. Л. В. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С. е издала Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. №С220022-024-0040984/26.09.2022 г., с което е отменен запорът наложен с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С220022-022-0062990/16.09.2022г. и Запорно съобщение с изх. №

С220022-119-0009791/16.09.2022г. Запорът е отменен за сумата в размер 293, 56 лв. Срещу Постановлението, издадено по реда на чл. 232, ал. 6 от ДОПК, от страна на М. М. С. до директора на ТД на НАП С. е подадена жалба с вх. №59-00-683#2/28.09.2022г. по описа на ТД на НАП С.. Същата е разгледана по същество от решаващия орган. С решение № ПИ-368/11.10.2022г. директорът на ТД на НАП С. оставя жалбата без уважение като неоснователна. Решението е връчено по електронен път на 22.10.2022 г.

Междувременно, на 04.10.2022 г. в ТД на НАП С. е получено определение № 634/29.09.2022 г. постановено по адм. дело № 661/2022 г. по описа на АС - Стара Загора, с което е изпратена по подведомственост на директора на ТД на НАП С. жалба, подадена от М. М. С., срещу Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С220022-022-0064632/26.09.2022г.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима.

Жалбоподателят е адресат на акта, засегнал неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване.

Жалбата е подадена в срока по чл.197, ал. 2, изр. второ ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С220022-022-0064632/26.09.2022г., е издадено от компетентен орган, публичен изпълнител в компетентната ТД на НАП, съгласно чл.8, ал.1, т.3 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл.167, ал.1 от ДОПК.

Същото е издадено в предвидената в чл.196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в ал.1 задължителни реквизити, като са конкретизирани по аргумент на чл.196, ал.1, т.3 от ДОПК основанията за издаването му-изрично е посочено образуваното изпълнително дело, размерът на публичните вземания и правните основания по ДОПК за налагане на обезпечението.

Съгласно чл.195, ал.1 и ал.2 от ДОПК, обезпечение се налага по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране. Целта на обезпечителното производство е да гарантира изпълнението на публичните задължения като се отдели и предназначи определен актив от имуществото на длъжника, по отношение на който последният губи право да се разпорежда и който би могъл да послужи за принудително удовлетворяване на вземанията на държавата. По този начин законодателят защитава интереса на фиска и гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване. В рамките на производството по издаване на постановление за налагане на обезпечителни мерки, публичният изпълнител извършва преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и същият има правомощието да наложи обезпечителните мерки.

В конкретния случай образуваното изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. обхваща публични задължения по смисъла на чл.162, ал.2, т.6 и т.3 от ДОПК, за които е издаден изпълнителен лист от 08.07.2019 г. по адм. дело № 5045/2016г. по описа на АССГ.

Същите са установени по основание и размер и са изискуеми, тъй като не са били заплатени в законоустановените срокове. Това, както и липсата на каквито и да било погасителни действия от страна на длъжника, обосноват нуждата от налагане на обезпечителни мерки от страна на публичния изпълнител на основание чл.195, ал.1-3 от ДОПК. Налагането на заповед върху вземане от трето лице на длъжника е една от видовете обезпечителни мерки, предвидени в чл.198, ал.1, т.2 ДОПК.

Налице са мотиви, че събирането на процесните публични вземания ще бъде затруднено. Предвид обстоятелството, че същите не са доброволно заплатени в законоустановените срокове, правилна се явява преценката на публичния изпълнител, че събирането им може да бъде затруднено.

В този смисъл, преценката на публичния изпълнител да наложи обезпечителни мерки е мотивирана, фактически и правно обоснована.

Съгласно чл.195, ал.7 от ДОПК, обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал.5 от същата разпоредба.

При определяне на обезпечителната мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда на публичния взыскател, така и мярката да не обременява прекомерно интересите на длъжника. Това изискване произтича пряко от принципа на съразмерност по чл. 6 от Административно процесуалния кодекс, според който административният орган трябва да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът е издаден.

Така наложената обезпечителна мярка е съобразена и с принципа на съразмерност.

Един от способите за принудително изпълнение по чл. 215 ДОПК е изпълнението върху парични средства и вземания на длъжника. Същевременно, по арг. от чл. 232, ал. 6 от ДОПК, вземанията по изпълнителни листове се изпълняват, като публичният изпълнител се суброгира в правата на длъжника с постановление. Вземанията се изпълняват, като се прилага разпоредбата на чл. 230, съгласно която, принудителното изпълнение на вземанията се насочва върху вземания на длъжника от трето лице, ако вземането е ликвидно и изискуемо, като ал. 2 предвижда, че вземането е ликвидно и изискуемо, когато бъде признато пред публичния изпълнител или когато е установено с влязло в сила съдебно решение, с нотариално заверен документ или с ценна книга, издадена от третото лице. В случая е налице ликвидно и изискуемо вземане на АССГ от М. М. С. по изпълнителен лист издаден на 08.07.2019г. по адм. дело № 5045/2016г. на АССГ за заплащане на главница в размер на 346 лева разноси за експертиза, както и сумата от 5 лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

От гореизложеното следва, че по отношение на публичното вземане по изпълнителен лист срещу М. М. С. в полза на АССГ, публичният изпълнител е предприел принудително изпълнение на вземанията съобразно чл. 232, ал. 6 ДОПК. Разпоредбата предвижда, че вземанията по изпълнителни листове се изпълняват, като публичният изпълнител се суброгира в правата на длъжника с постановление. Страните в производството по принудително изпълнение са дадени в чл. 210, ал. 1 ДОПК. В конкретния случай НАП е взыскател по отношение на търсените от АССГ задължения като последният в правоотношението във връзка с изпълнителния лист е взыскател спрямо жалбоподателя- длъжник на Съда. Така, по силата на оспорваното постановление, ГДИН в качеството си на трето задължено лице е задължена да внесе

сумите /по изпълнителния лист/ на публичния изпълнител и с тях да погаси публичните задължения на М. М. С.. Публичният изпълнител се суброгира в правата на длъжника.

Предвид гореизложеното, неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че към датата на издаване на конкретното постановление -29.06.2022г. , същото е издадено при липса на годно изпълнително основание.

Законът изрично урежда случаите, в които длъжникът разполага с изпълнителен лист за вземане като предвижда, че изпълнението върху вземанията по изпълнителни листове на длъжника се осъществява, като публичният изпълнител се суброгира в правата на длъжника с изрично постановление, поради което правилно компетентният орган на НАП - ПИ, за обезпечаване интересите на фиска, във връзка със събирането на вземанията, се е суброгира в правата на АССГ.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В разглеждания казус, задълженията за разноски и експертиза за 2016г. установени с посочения ИЛ е следвало да се платят най-късно през 2017г., поради което началната дата, от която започва да тече давността е 01.01.2018г. и същата изтича на 01.03.2023г., вземайки предвид спирането на сроковете през периода на извънредното положение.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая е налице прекъсване на давността, по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, според който давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Безспорно е, че с издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С220022-022-0064632/26.09.2022г., давността следва да се счита за прекъсната и от 26.09.2022г. тече нова давност.

От друга страна по силата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато:

1. задължението е отсрочено или разсрочено;
2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност;
3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение;
4. изпълнението е спряно по искане на длъжника;
5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па.

В разглеждания казус 10-годишния давностен срок ще изтече на 26.09. 2032г.

Предвид констатираното прекъсване на давността, съдът намира, че е безпредметно да обсъжда дали същата е била спирана.

По изложените съображения, решение № ПИ--368/11.10.2022г. на директора на ТД на НАП С. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С220022-022-0064632/26.09.2022г., с което е оставена без уважение жалбата на М. М. С. са издадени от компетентен орган, при спазване изискванията на материалния закон и на административнопроизводствените правила.

По тези съображения, съдът намира, че жалбата на М. М. С. с вх. №59-00-683#2/28.09.2022 г. по описа на ТД на НАП С. следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горните съображения и на основание чл.160, ал.1, ал.2, чл.161, ал.1, вр. чл.197, ал.1-4 ДОПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 57 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. М. С. с ЕГН[ЕИК], адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], срещу решение №ПИ-368/11.10.2022г. на директора на ТД на НАП С., с което жалбата на М. М. С., против Постановление за налагане на обезпечителни с изх. № С220022-022-0064632/26.09.2022г., е оставена без уважение, като неоснователна.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: